

Arrest

nr. 202 228 van 11 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ENGELEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 januari 2012 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 5 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 7 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoeker werd gehoord op 6 september 2017.

1.3. Op 6 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 27 december 1991 in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ein el Helwe te Libanon. U bent van Palestijnse origine en een soennitische moslim. Ubent als vluchteling van 1967 geregistreerd bij de UNRWA. U woonde uw hele leven in het vluchtelingenkamp Ein el Helwe. Met een lening van uw oom kon u in 2010 op de groentemarkt een filmwinkel beginnen. In het geheim verkocht u in uw winkel ook pornofilms. Eén van uw klanten die porno van u kocht was A.(...) F.(...), een lijfwacht van Lino, de Fatah-leider in Ein el Helwe. Op 17 december 2011 spraken twee mannen van Usbat al-Ansar, S.(...) S.(...) en B.(...) B.(...), u in uw winkel aan. Ze verweten u films en in het bijzonder pornofilms te verkopen en ze eisten dat u hen zou verwittigen wanneer A.(...) F.(...) in uw winkel kwam, zo niet zouden ze uw winkel vernielen. Dadelijk hierna belde u A.(...) F.(...) op om hem te zeggen dat hij naar uw winkel moest komen. De volgende dag kwam hij inderdaad. U probeerde hem met films en koffie zo lang mogelijk in uw winkel te houden, maar na verloop van tijd vertrok hij zonder dat de mannen van Usbat al-Ansar waren gekomen. Zo'n tien minuten later hoorde u schoten en mensen riepen dat A.(...) F.(...) was vermoord. U vluchtte naar uw grootvader in Wadi Zayn en van daaruit probeerde u uw moeder te contacteren. U kon haar echter niet bereiken waarop u een vriend van u, M.(...), belde opdat hij uw moeder zou verwittigen. M.(...) kon u vertellen dat Lino op zoek naar u was. Uiteindelijk kwamen uw moeder en uw oom M.(...) naar uw grootvader en jullie bespraken de zaak. Er werd besloten dat het te gevaarlijk was en dat u niet in Libanon kon blijven. Uw oom vond u een smokkelaar, betaalde voor uw reis, en na ongeveer een maand bij uw grootvader te hebben verbleven, verliet u Libanon op 14 januari 2012. U nam een rechtstreekse vlucht van Beiroet naar België met gebruik van een vals paspoort. Op 16 januari 2012 vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart en een kopie van de UNRWA-registratiekaart van uw familie.

Op 18 december 2014 besliste de Commissaris-generaal in uw hoofde tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in zijn arrest van 28 augustus 2015. U diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing.

U diende op 5 oktober 2015 een tweede asielaanvraag in. U verklaarde het Belgische grondgebied te hebben verlaten in 2012 om uw broer te bezoeken in Lille, Frankrijk. U werd aldaar door de Franse politie tegengehouden tijdens een identiteitscontrole. U werd voor ettelijke dagen vastgehouden op het politiecommissariaat waarna u terugkeerde naar België. Sindsdien verliet u het Belgisch grondgebied niet meer. U baseert zich bij uw tweede asielaanvraag grotendeels op de asielmotieven die u reeds aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag, i.c. uw problemen met S.(...) S.(...) en B.(...) B.(...). Daarenboven stelde u dat uw ouderlijke huis in Ein el Helwe ondertussen is afgebrand.

Uw moeder S.(...) H.(...) reisde in 2015 naar België op basis van een Frans visum. Ze vroeg asiel aan in België maar werd teruggestuurd naar Frankrijk. Omwille van de moeilijke situatie in Frankrijk besloot ze terug te keren naar Libanon. Uw moeder woont momenteel in Ein el Delib bij uw broer M.(...). Uw zus S.(...) reisde in 2015, samen met haar partner A.(...) A.(...) M.(...) (O.V. X – CG X), eveneens naar België. Op 23/05/2017 werden zij erkend als vluchteling.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende stukken neer: uw reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon (kopieën v. 6 pagina's), uw geboorteakte (origineel), uw huwelijkscontract (gelegaliseerde kopie), uw huwelijksakte (gelegaliseerde kopie) alsook foto's van Ein el Helwe (prints).

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer

het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebiedlevensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Zoals reeds aangehaald in het kader van uw eerste asielaanvraag bleek uit uw verklaringen dat u blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 18/09/2014, p. 3). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 16 juni 2014 in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u niet kon overtuigen dat u gedwongen was het UNRWA-mandaatgebied te verlaten vanwege uw aandeel in de moord op A.(...) F.(...) alsook uw problemen met S.(...) S.(...) en B.(...) B.(...) en omdat niet bleek dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling zou lopen. Op 28 augustus 2015 bevestigde de RvV deze beslissing. U diende hiertegen geen cassatieberoep in. Bijgevolg geniet de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste asielaanvraag aldus kracht van gewijsde en de aangehaalde motieven kunnen niet meer worden betwist.

Het CGVS kan zich er in het kader van uw huidige asielaanvraag toe beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient wederom te worden besloten dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aanzet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht. U haalde de algemene veiligheidssituatie in Ein el Helwe aan en u stelde dat uw ouderlijke huis te Ein el Helwe in tussentijd is afgebrand als gevolg van de aanhoudende gevechten. Tot slot stelde u dat B.(...) B.(...) tot op heden actief is in het vluchtelingenkamp.

Wat betreft uw problemen in Libanon dient te worden opgemerkt uit uw verklaringen blijkt dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag ondermeer voortbouwt op dezelfde motieven als deze aangehaald in het kader van uw voorgaande asielaanvraag, i.c. uw problemen met S.(...) S.(...) en B.(...) B.(...). In het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelde de Commissaris-generaal reeds uitdrukkelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u in Libanon zou hebben gekend. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk uiteengezet in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Zoals gezegd werd deze beslissing, en de erin aangehaalde motieven, bevestigd door de RvV. U haalt bij uw tweede asielaanvraag echter geen nieuwe elementen aan die eerdere beoordeling van deze problemen in een ander daglicht kunnen werpen. U beperkt zich tot de loutere bewering dat B.(...) B.(...) nog steeds actief is in Ein el Helwe waardoor u niet in de mogelijkheid zou zijn om terug te keren naar het vluchtelingenkamp. Het louter aanstippen dat B.(...) B.(...) nog steeds aanwezig alsook actief is in Ein el Helwe volstaat echter niet om de eerder vastgesteld ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas te weerleggen en in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in geval van een terugkeer naar Libanon. U dient de eerdere bevindingen aan de hand van concrete motieven te weerleggen, doch blijft hier in gebreke.

Verder oordeelde het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds dat er in uw hoofde geen concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan. Het CGVS oordeelde dat uw individuele situatie in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ein el Helwe naar omstandigheden behoorlijk is. De RvV bevestigde ook deze beoordeling van het CGVS. U haalde bij uw tweede asielaanvraag evenmin nieuwe elementen aan die bovenstaande beoordeling kunnen omvormen. U verklaarde weliswaar dat jullie woning in het vluchtelingenkamp in 2015 vernield raakte bij een brand. Echter, sinds het afbranden van jullie woning, en dit tot op heden, kan uw moeder

terecht bij uw broer M.(...) in Ein el Delib nabij Saida, buiten het vluchtelingenkamp (zie gehoorverslag CGVS dd. 6.09.2017, p. 5 en 6). Uw broer M.(...) is samen met zijn echtgenote eigenaar van deze woning in Ein el Delib Voorts blijkt dat uw familie de hulp vroeg van UNWRA voor de herstelling van uw ouderlijk huis. U verklaarde dat UNWRA tot op heden nog geen herstellingswerken heeft uitgevoerd, en de getroffen families zelf voor de kosten zouden moeten opdraaien (zie gehoorverslag CGVS dd. 6.09.2017, p. 6). U stelde dat uw moeder ging informeren bij UNWRA in verband met de herstellingswerken maar geen antwoord ontving van hen. U gevraagd of uw moeder recent nog bij UNWRA ging informeren in verband met de herstellingswerken stelde u dat u het niet wist (zie gehoorverslag CGVS dd. 6.09.2017, p. 6 en 7). Dit betreft vooreerst een loutere bewering van uw kant. Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat het feit dat UNWRA tot op heden geen herstellingswerken uitvoerde, geenszins aantoonde dat uw moeder ook in de toekomst geen bijstand van UNRWA zou kunnen krijgen om de herstellingswerken uit te voeren en / of reeds bijstand zou verkregen hebben indien zij op heden nog in het kamp zou verblijven . Dat u ter staving vande brand foto's neerlegde van uw beschadigde woning kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen. Dient allereerst te worden opgemerkt dat uit deze foto's geenszins kan worden afgeleid dat het daadwerkelijk jullie woning betreft die op de foto's staat afgebeeld. Zoals hierboven reeds aangehaald vermeldde uw zus noch uw schoonbroer deze brand en verklaarden zij dat uw moeder nog steeds in het vluchtelingenkamp in jullie woning verblijft. Dit terzijde, wanneer deze foto's genomen werden en dat de woning bijgevolg tot op heden niet zou zijn hersteld, kan evenmin uit de foto's worden afgeleid. Ook al zou het vaststaan dat jullie woning vernield raakte bij een brand en dat de woning tot op heden niet werd hersteld, zulks doet geen afbreuk aan het feit dat uw moeder, zoals u zelf verklaart, tot op heden terechtkan bij uw broer M.(...) buiten het vluchtelingenkamp.

Bijkomend moet hier worden opgemerkt dat u ook geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u niet eveneens bij uw broer en schoonzus buiten het kamp zou terechtkunnen. Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer zijn huis zijn eigendom betreft. Men moet reeds over een bepaalde welvaart beschikken om als Palestijn eigendom te bezitten, buiten een Palestijns vluchtelingenkamp, in Libanon. Dit kan bijgevolg dienen als een algemene graadmeter voor uw broer zijn financiële situatie in Libanon. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat zowel uw broer als uw schoonzus tot op heden een eigen inkomen hebben en op die manier in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Daarenboven blijkt dat M.(...) tot op heden in staat voor de opvang van uw moeder. Uw moeder zou vrijwillig teruggekeerd zijn vanuit België naar Libanon aangezien de situatie in Frankrijk mentaal te lastig was voor haar. Na haar terugkeer zou ze zich gevestigd hebben bij uw broer M.(...). Indien de socio-economische situatie van uw familieleden in Libanon dermate slecht zou zijn geweest, kan het verbazen dat uw moeder vrijwillig zou zijn teruggekeerd. Bovendien krijgt uw familie in Libanon financiële steun van uw broer in België. U gevraagd of u ook niet, al dan niet tijdelijk, terecht kan bij uw broer en zijn gezin tot u op uw eigen benen kan staan, stelde u dat zijn echtgenote moeilijk zou doen (zie CGVS dd. 6/09/2017, p. 13). U stelde dat uw moeder in het verleden reeds werd lastiggevallen door haar schoondochter. Zo zou uw schoonzus uw moeder op een indirecte wijze lastig gevallen hebben. U gevraagd in concreto aan te geven wat u hiermee bedoeld, haalt u enkel aan dat uw schoonzus uw moeder op een weinig vriendelijke manier aanspreekt, zoals "doe dat niet!", " Doe dit wel.", "Leg dat ding niet daar". Dient te worden opgemerkt dat dit ook loutere beweringen betreffen van uw kant. Bovendien toont u met bovenvermelde verklaringen geenszins aan dat u ingeval van een terugkeer niet ook bij uw broer zou terechtkunnen en geen enkele steun van hem zou kunnen krijgen. U stelt enkel dat uw schoonzus **misschien** moeilijk zou doen, wat niet impliceert dat u geenszins zou terechtkunnen. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u, naast uw broer M.(...), nog uw verschillende ooms heeft die in Saida en Ein el Delib. Uit uw verklaringen blijkt dat uw oom M.(...) u reeds in het verleden financieel ondersteund heeft (zie CGVS dd. 6/09/2017, p. 4 - zie gehoorverslag CGVS dd. 18/09/2014, p. 6 en 9). Heeft CGVS ziet geen redenen om aan te nemen dat u, , in geval van een terugkeer naar Libanon, al dan niet tijdelijk, niet opgevangen zou kunnen worden door uw familie, minstens op enige bijstand van hun kant zou kunnen rekenen. U brengt ook zelf geen concrete elementen ter staving hiervan aan. Verder heeft u zich in het verleden afdoende ondernemend en mobiel getoond om uw weg op de Libanese arbeidsmarkt te vinden. Ook in België slaagde u erin om u op de arbeidsmarkt te begeven, zo opende u een eigen kapperszaak in het Brusselse (zie administratief dossier).

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur,

materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar Libanon, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Zoals reeds werd vastgesteld in het kader van uw eerste asielaanvraag, blijkt u over uw origineel reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon te beschikken. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 2 juni 2017) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene

veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet.

Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaats in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 km van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm bom in het stadje Zahle in het Noordoosten van de Beka. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond.

Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFSook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geviséerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geviséerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke veiligheidsmacht tracht zich

te ontplooiën in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw reisdocument, uw geboorteakte, uw huwelijksakte en uw huwelijkscontract bevestigen louter uw persoonsgegevens en uw huwelijk. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. De foto's die u tot slot doorstuurde hebben louter betrekking op de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Ein el Helwe. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. De foto's van uw huis werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van 1A van de Conventie van Genève, de artikelen 48/2 tot en met 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betoogt verzoeker dat hij niet valt onder de uitsluitingsgrond van uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Hij wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (Grote Kamer) op 19 december 2012 duidelijk heeft gesteld dat deze regel geen toepassing kan vinden indien de bijstand tot een einde is gekomen doordat de betrokkene buiten zijn eigen wil uit een mandaatgebied van de UNRWA is moeten vertrekken (C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, cons. 58, 61, 65 en 81).

Zulks is onder meer het geval als vast komt te staan dat een betrokken persoon zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond. Aangezien hij reeds in 2012 expliciet melding maakte van zijn persoonlijke onveiligheid in het kamp van Ayn al-Hilwah omwille van zijn ongewilde betrokkenheid bij geweldplegingen uitgevoerd door radicale gewapende facties onder leiding van Bilal Badr, die tot op heden actief is in Ayn al-Hilwah en aan al-Qaeda gelinkt wordt, meent verzoeker dat hij niet uitgesloten kan worden van de vluchtelingenstatus onder artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet.

Voorts voert verzoeker onder verwijzing naar het artikel *"Liban: Notre séjour dans le camp de réfugiés palestiniens d'Ein El-Helweh au Liban"* van Collectif Palestine Libre van 26 mei 2013 en het artikel *"Liban: un mort dans des heurts dans un camp de réfugiés palestiniens"* van 28 februari 2017, aan dat UNRWA niet langer in staat is haar opdracht te vervullen omwille van de situatie in het vluchtelingenkamp van Ayn al-Hilwah. Verzoeker licht toe dat uit recente persberichten inderdaad blijkt dat de missie van UNRWA in Ayn al-Hilwah sterk bemoeilijkt wordt door de onlusten tussen verscheidene gewapende facties in Ayn al-Hilwah, het grootste en dichtstbevolkte Libanese vluchtelingenkamp. In februari 2017 braken er opnieuw gewapende gevechten uit in Ayn al-Hilwah. Tijdens deze gevechten, waarbij meerdere doden vielen, betraden gewapende strijders VN-scholen om vandaar operaties uit te voeren, werd een UNRWA-medewerker verwond, en werd een UNRWA-installatie beschadigd in de gevechten. Verzoeker verwijst te dezen naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel *"UNICEF, UNRWA condemn violence in Ain Al-Hilweh refugee camp"* van 1 maart 2017.

Vervolgens stelt verzoeker met verbazing vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing expliciet erkend dat de veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah problematisch te noemen is, maar deze beoordeling vervolgens niet toepast op zijn individuele situatie. Het Commissariaat-generaal besluit immers dat er geen zwaarwegende gronden zijn *"om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun level of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."* Dit terwijl in de bestreden beslissing (drie paragrafen hoger) expliciet erkend wordt dat er recentelijk nog tientallen burgerslachtoffers vielen bij de uitbarsting van gewapend geweld tussen verschillende facties, waarvan een van de meest radicale expliciet in verband wordt gebracht met Bilal Badr, die door verzoeker sedert 2012 consistent genoemd wordt als persoon die in Ayn al-Hilwah zoekende is naar hem. Verzoeker voegt hieraan toe dat recente ontwikkelingen, zowel in Libanon als in Ayn al-Hilwah aantonen dat er geen verbetering van de veiligheidssituatie op korte termijn verwacht kan worden, en dat men zelfs vreest voor een ernstige verslechtering. Hij wijst er in dit verband op dat eerste minister Saad Hariri op 4 november 2017 zijn ontslag aanbood in een televisietoespraak die werd uitgezonden vanuit Saoedi Arabië. Hij verwees hierbij expliciet naar zijn vrees voor een moordaanslag vanwege de groeiende invloed van Iran en Hezbollah in Libanon. Hij voegt hieraan toe dat Buitenlandse Zaken reizigers naar Libanon aanraadt om verhoogde waakzaamheid aan de dag te leggen, en om manifestaties en betogingen te vermijden. Bovendien brak er zowel in april als in augustus 2017 opnieuw geweld uit in Ayn al-Hilwah. In april vielen er 12 tot 13 doden bij een opflakking van het conflict, dat door Palestijnse autoriteiten expliciet werd toegeschreven aan Bilal Badr. Eind augustus barstte het conflict opnieuw los, met vijf opeenvolgende dagen van straatgevechten en mortierbeschietingen die aanleiding gaven tot minstens vier doden. Tevens sloegen honderden inwoners van het kamp op de vlucht. Door het geweld en de onveiligheid in Ayn al-Hilwah, die groeiende is, te erkennen maar deze conclusie geenszins in ogenschouw te nemen bij de beoordeling van zijn individuele situatie, schendt de bestreden beslissing naar mening van verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel. Men kan immers niet zomaar verwijzen naar de algemene situatie in Libanon, waarin melding wordt gemaakt van de uitzonderlijk slechte en onveilige situatie in Ayn al-Hilwah, om dit dan vervolgens niet toe te passen op zijn geval, aldus verzoeker, die nog verwijst naar arrest nr. X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 oktober 2013, waar een gelijkaardige beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd vernietigd.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *"Liban: notre séjour dans le camp de réfugiés palestiniens d'Ein el-Helweh au Liban"* van 26 mei 2013, het artikel *"Liban: un mort dans des heurts dans un camp de réfugiés palestiniens"* van 28 februari 2017, het artikel *"UNICEF, UNRWA condemn violence in Ain Al-Hilweh refugee camp"* van 1 maart 2017, het artikel *"Who is behind new round of violence in Lebanon refugee camp"* van Al Monitor van 13 april 2017 en het artikel *"Ain Al Hilweh ceasefire: Clashes resume in Lebanon's largest Palestinian refugee camp"* van The National van 21 augustus 2017.

2.2.2. Op 29 januari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 8 januari 2018.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1A van het Verdrag van Genève overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij in Libanon zou hebben gekend en de loutere bewering dat Bilal Badr nog steeds actief is in Ayn al-Hilwah waardoor hij niet in de mogelijkheid zou zijn om terug te keren naar het vluchtelingenkamp niet volstaat om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te weerleggen en in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in geval van terugkeer naar Libanon, (ii) hij verklaart dat hun woning in het vluchtelingenkamp in 2015 vernield raakte bij een brand doch zijn moeder sinds het afbranden van de woning tot op heden terecht kan bij zijn broer M. in Ein el Delib nabij Saida, het feit dat UNRWA tot op heden geen herstellingswerken uitvoerde geenszins aantoonde dat zijn moeder ook in de toekomst geen bijstand van UNRWA zou kunnen krijgen om de herstellingswerken uit te voeren en/of reeds bijstand zou verkregen hebben indien zij op heden nog in het kamp zou verblijven, hij ook geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij niet eveneens bij zijn broer en schoonzus buiten het kamp zou terechtkunnen, uit zijn verklaringen daarenboven blijkt dat hij naast zijn broer M. nog verschillende ooms heeft in Saida en Ein el Delib en dat zijn oom M. hem reeds in het verleden financieel ondersteund heeft zodat het CGVS geen redenen ziet om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, al dan niet tijdelijk, niet opgevangen zou kunnen worden door zijn familie, minstens op enige bijstand van hun kant zou kunnen rekenen, en hij zich in het verleden bovendien afdoende ondernemend en mobiel heeft getoond om zijn weg op de Libanese arbeidsmarkt te vinden en hij ook in België erin slaagde om zich op de arbeidsmarkt te begeven, (iii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een origineel reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon zodat er geen

redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en (vi) de door hem voorgelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 6 november 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het

administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

De asielinstanties hebben tot taak om de relevante elementen van dit verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te onderzoeken en te beoordelen. De beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”* In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Immers, in zoverre verzoeker zich baseert op dezelfde asielmotieven die hij aanhaalde in het kader van zijn eerste asielaanvraag, dient erop gewezen dat in 's Raads arrest nr. X van 28 augustus 2015 reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij een aandeel hebben gehad in de moord op Amer Fustuq, een lijfwacht van Lino, de Fatah-leider in Ayn al-Hilwah en dus evenmin aan zijn vervolgingsrelaas dat hierin volledig zijn oorzaak vindt. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep (RvS, 214.704, 19 juli 2011). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Met de loutere stelling dat Bilal Badr, die aan al-Qaeda gelinkt wordt, tot op heden nog steeds actief is in Ayn al-Hilwah, brengt verzoeker in het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag evenwel geen elementen bij die voormelde appreciatie alsnog kunnen ombuigen zodat in hoofdte van verzoeker niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in geval van terugkeer naar Libanon.

2.12. Daarnaast oordeelde de Raad in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag dat nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofdte concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. De Raad trad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens oordeel waar het volgende werd overwogen: *“Uw moeder bezit in het kamp jullie huis (zie CGVS, p. 5) waar enkel zij nog woont. In elk geval kan u daar dus onderdak genieten (zie CGVS, p. 4, 5). Zij leeft daar van een uitkering van Fatah van USD 200 (zie CGVS, p. 3) en van wat uw broer H. haar op maandelijkse basis vanuit België stuurt (zie CGVS, p. 4, 17). U ging slechts tot de 7e graad naar school (zie CGVS, p. 6), maar vervolgens kon u nog een kappersopleiding volgen en u werkte ook even als kapper (zie CGVS, p. 6). Verder blijken uw capaciteiten ook uit de winkel die u opzette en ongeveer een jaar runde in de groentemarkt in het kamp (zie CGVS, p. 6-7). Voor deze winkel reisde u geregeld naar Tyrus om nieuwe films in te slaan (zie CGVS, p. 7, 19). U blijkt afdoende ondernemend en mobiel om uw weg op de arbeidsmarkt te vinden. Wat verder in uw geval opvalt is het grote familiale netwerk waarover u beschikt: uw zus Ab. woont naast uw moeder binnen het kamp. Haar man is een visverkoper (zie CGVS, p. 5). Uw broer M. bezit*

een huis in Sidon, buiten het kamp, en werkt als lasser (zie CGVS, p. 5). Uw zus Sa. woont eveneens in Sidon en haar man werkt in een steenfabriek (zie CGVS, p. 4, 5). Verder heeft u twee ooms aan vaders kant die in Sidon wonen, de een heeft een lasbedrijf en de andere is dokter (zie CGVS, p. 5, 6). Drie tantes aan vaders kant wonen in het kamp. Langs moeders kant heeft u in Libanon drie tantes die allen in het kamp wonen (zie CGVS, p. 5). Uw grootvader woont in W.Z. (zie CGVS, p. 13). U heeft dus een uitgebreid familiaal netwerk in Ayn al-Hilwa, maar ook buiten het kamp heeft u vele contacten. De meeste van uw familieleden hebben een volwaardig werk.

Momenteel onderhoudt u weliswaar enkel contact met uw moeder (zie CGVS, p. 9), maar uit uw verklaringen bleek duidelijk dat uw familiaal netwerk vroeger bereid was u te helpen en uit uw relaas kwam geen reden naar voor om te vermoeden dat dat nu sterk is veranderd. In dit kader valt op dat uw broer op regelmatige basis vanuit België uw moeder steunt (zie CGVS, p. 4, 17) en dat u klaarblijkelijk ook uw grootvader als een plaats van opvang beschouwt aangezien u, weliswaar binnen het kader van uw niet aannemelijke asielaanvraag, stelde een maand bij hem te hebben kunnen verblijven. Ook zeer relevant is dat uw oom Ma. u USD 2000 startkapitaal leende om uw winkel te beginnen (zie CGVS, p. 6, 9) en dat hij uw clandestiene reis naar België betaalde (zie CGVS, p. 9), hoewel dit, zoals algemeen geweten, vaak tot in de duizenden USD oploopt.”

Verzoeker brengt in het kader van huidige asielaanvraag geen elementen aan die deze eerdere beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen. Hij stelt weliswaar dat zijn ouderlijk huis in Ayn al-Hilwah in 2015 is afgebrand. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande echter terecht het volgende opgemerkt: “(...) Echter, sinds het afbranden van jullie woning, en dit tot op heden, kan uw moeder terecht bij uw broer M.(...) in Ein el Delib nabij Saida, buiten het vluchtelingenkamp (zie gehoorverslag CGVS dd. 6.09.2017, p. 5 en 6). Uw broer M.(...) is samen met zijn echtgenote eigenaar van deze woning in Ein el Delib Voorts blijkt dat uw familie de hulp vroeg van UNWRA voor de herstelling van uw ouderlijk huis. U verklaarde dat UNWRA tot op heden nog geen herstellingswerken heeft uitgevoerd, en de getroffen families zelf voor de kosten zouden moeten opdraaien (zie gehoorverslag CGVS dd. 6.09.2017, p. 6). U stelde dat uw moeder ging informeren bij UNWRA in verband met de herstellingswerken maar geen antwoord ontving van hen. U gevraagd of uw moeder recent nog bij UNWRA ging informeren in verband met de herstellingswerken stelde u dat u het niet wist (zie gehoorverslag CGVS dd. 6.09.2017, p. 6 en 7). Dit betreft vooreerst een loutere bewering van uw kant. Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat het feit dat UNWRA tot op heden geen herstellingswerken uitvoerde, geenszins aantoonde dat uw moeder ook in de toekomst geen bijstand van UNWRA zou kunnen krijgen om de herstellingswerken uit te voeren en / of reeds bijstand zou verkregen hebben indien zij op heden nog in het kamp zou verblijven. Dat u ter staving vande brand foto's neerlegde van uw beschadigde woning kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen. Dient allereerst te worden opgemerkt dat uit deze foto's geenszins kan worden afgeleid dat het daadwerkelijk jullie woning betreft die op de foto's staat afgebeeld. Zoals hierboven reeds aangehaald vermeldde uw zus noch uw schoonbroer deze brand en verklaarden zij dat uw moeder nog steeds in het vluchtelingenkamp in jullie woning verblijft. Dit terzijde, wanneer deze foto's genomen werden en dat de woning bijgevolg tot op heden niet zou zijn hersteld, kan evenmin uit de foto's worden afgeleid. Ook al zou het vaststaan dat jullie woning vernield raakte bij een brand en dat de woning tot op heden niet werd hersteld, zulks doet geen afbreuk aan het feit dat uw moeder, zoals u zelf verklaart, tot op heden terecht kan bij uw broer M.(...) buiten het vluchtelingenkamp.

Bijkomend moet hier worden opgemerkt dat u ook geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u niet eveneens bij uw broer en schoonzus buiten het kamp zou terechtkunnen. Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer zijn huis zijn eigendom betreft. Men moet reeds over een bepaalde welvaart beschikken om als Palestijn eigendom te bezitten, buiten een Palestijns vluchtelingenkamp, in Libanon. Dit kan bijgevolg dienen als een algemene graadmeter voor uw broer zijn financiële situatie in Libanon. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat zowel uw broer als uw schoonzus tot op heden een eigen inkomen hebben en op die manier in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Daarenboven blijkt dat M.(...) tot op heden in staat voor de opvang van uw moeder. Uw moeder zou vrijwillig teruggekeerd zijn vanuit België naar Libanon aangezien de situatie in Frankrijk mentaal te lastig was voor haar. Na haar terugkeer zou ze zich gevestigd hebben bij uw broer M.(...). Indien de socio-economische situatie van uw familieleden in Libanon dermate slecht zou zijn geweest, kan het verbazen dat uw moeder vrijwillig zou zijn teruggekeerd. Bovendien krijgt uw familie in Libanon financiële steun van uw broer in België. U gevraagd of u ook niet, al dan niet tijdelijk, terecht kan bij uw broer en zijn gezin tot u op uw eigen benen kan staan, stelde u dat zijn echtgenote moeilijk zou doen (zie CGVS dd. 6/09/2017, p. 13). U stelde dat uw moeder in het verleden reeds werd lastiggevallen door haar schoondochter. Zo zou uw schoonzus uw moeder op een indirecte wijze lastig gevallen hebben. U gevraagd in concreto aan te geven wat u hiermee bedoeld, haalt u enkel aan dat uw schoonzus uw moeder op een weinig vriendelijke manier aanspreekt, zoals “doe dat niet!”, “Doe dit wel.”, “Leg dat ding niet daar”. Dient te worden opgemerkt dat

dit ook loutere beweringen betreffen van uw kant. Bovendien toont u met bovenvermelde verklaringen geenszins aan dat u ingeval van een terugkeer niet ook bij uw broer zou terechtkunnen en geen enkele steun van hem zou kunnen krijgen. U stelt enkel dat uw schoonzus **misschien** moeilijk zou doen, wat niet impliceert dat u geenszins zou terechtkunnen. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u, naast uw broer M.(...), nog uw verschillende ooms heeft die in Saida en Ein el Delib. Uit uw verklaringen blijkt dat uw oom M.(...) u reeds in het verleden financieel ondersteund heeft (zie CGVS dd. 6/09/2017, p. 4 - zie gehoorverslag CGVS dd. 18/09/2014, p. 6 en 9). Heeft CGVS ziet geen redenen om aan te nemen dat u, in geval van een terugkeer naar Libanon, al dan niet tijdelijk, niet opgevangen zou kunnen worden door uw familie, minstens op enige bijstand van hun kant zou kunnen rekenen. U brengt ook zelf geen concrete elementen ter staving hiervan aan. Verder heeft u zich in het verleden afdoende ondernemend en mobiel getoond om uw weg op de Libanese arbeidsmarkt te vinden. Ook in België slaagde u erin om u op de arbeidsmarkt te begeven, zo opende u een eigen kapperszaak in het Brusselse (zie administratief dossier).” De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen deze pertinente vaststellingen en overwegingen, die dan ook onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015, het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 2 juni 2017, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er wel sprake is van een wijziging in het hospitalisatiebeleid met ingang van januari 2016, wat resulteerde in protesten en *sit-ins* voor UNRWA-kwartieren. Na 11 januari 2016 escaleerde dit in herhaaldelijke en wijdverspreide gedwongen sluitingen van UNRWA-vestigingen, bedreigingen aan de staf en de verhindering van bewegingen van personeel en goederen. De spanningen daalden evenwel nadat een dialoog werd opgestart tussen de Palestijnse fracties en UNRWA (p. 32). Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

De Raad benadrukt te dezen nog dat, zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, uit dezelfde informatie ook blijkt dat, behoudens de stopzetting van het Emergency Program in Nahr el-Bared, UNRWA niet hoeft snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015, p. 12). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

In zoverre verzoeker onder verwijzing naar de stukken 4, 5 en 6 toegevoegd aan het verzoekschrift betoogt dat UNRWA niet langer in staat is haar opdracht te vervullen in Ayn al-Hilwah omwille van de algemene situatie aldaar en hij er in dit verband op wijst dat uit recente persberichten blijkt dat de missie van UNRWA in Ayn al-Hilwah sterk bemoeilijkt wordt door de onlusten en gewapende confrontaties tussen verschillende facties, merkt de Raad op dat uit de door verzoeker bijgebrachte informatie geenszins kan blijken dat UNRWA geen bijstand meer zou verlenen in Ayn al-Hilwah. Dit kan evenmin blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” van 14 juni 2017, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen

van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart en een reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen door verzoeker in voorliggend verzoekschrift ook niet wordt betwist.

2.15.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.15.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 29 januari 2018 overgemaakte update (COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 8 januari 2018) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende

confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebelligroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker laakt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing expliciet erkent dat de veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah problematisch te noemen is en dat er recentelijk nog tientallen burgerslachtoffers vielen bij de uitbarsting van geweld tussen verschillende facties, maar deze beoordeling vervolgens niet toepast op zijn individuele situatie, en hij ter staving van het geweld dat plaatsvindt in Ayn el-Hilwah verwijst naar de stukken 7 en 8 toegevoegd aan het verzoekschrift, verwijst de Raad naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.12., op grond van welke vaststellingen en overwegingen verzoeker in staat moet worden geacht om zich bij terugkeer naar Libanon buiten Ayn al-Hilwah te vestigen.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Libanon haalt verzoeker aan dat eerste minister Saad Hariri op 4 november 2017 in een televisietoespraak die werd uitgezonden vanuit Saudi Arabië zijn ontslag aanbood, waarbij hij expliciet verwees naar zijn vrees voor een moordaanslag vanwege de groeiende invloed van Iran en Hezbollah in Libanon. Daarnaast verwijst hij naar het reisadvies Libanon van de FOD Buitenlandse Zaken, waarin wordt aangeraden om verhoogde waakzaamheid aan de dag te leggen en om manifestaties en betogingen te vermijden. Verzoeker brengt hiermee evenwel geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon. De Raad wijst er te dezen op dat het reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Libanese nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar

een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.16. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Uw reisdocument, uw geboorteakte, uw huwelijksakte en uw huwelijkscontract bevestigen louter uw persoonsgegevens en uw huwelijk. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. De foto's die u tot slot doorstuurde hebben louter betrekking op de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Ein el Helwe. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. De foto's van uw huis werden hierboven reeds besproken.”* De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persartikels werden hoger reeds in aanmerking genomen.

2.17. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker nalaat te concretiseren op welke wijze hij artikel 8 EVRM geschonden acht, dient te worden benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoeker daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.18. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.19. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonde dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.20. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de opdracht te geven tot bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefde aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS